

l'escala

BUTLLETÍ CULTURAL I INFORMATIU
Núm. 111

AGOST 1989

Conversa amb ... AMÀLIA OLIVERAS

Sumari EDITORIAL: Tolerància - BÚSTIA: Que passa amb la restauració del nostre cementiri vell? - FULL OBERT - L'OPOSICIÓ OPINA: Parla Salvador Simón - VIDA ESCALENCA: Ara fa 50 anys - HISSANT LA PLOMA - DE MÉS I DE MENYS - NOTICIARI LOCAL - ESPORT I LLEURE - UN XIC DE TOT - HUMOR: A & A - FOTOGRAFIES: Quan erem infants; Antiga de l'Escala; Fútbol-Sala, etc. etc...

REDACCIÓ

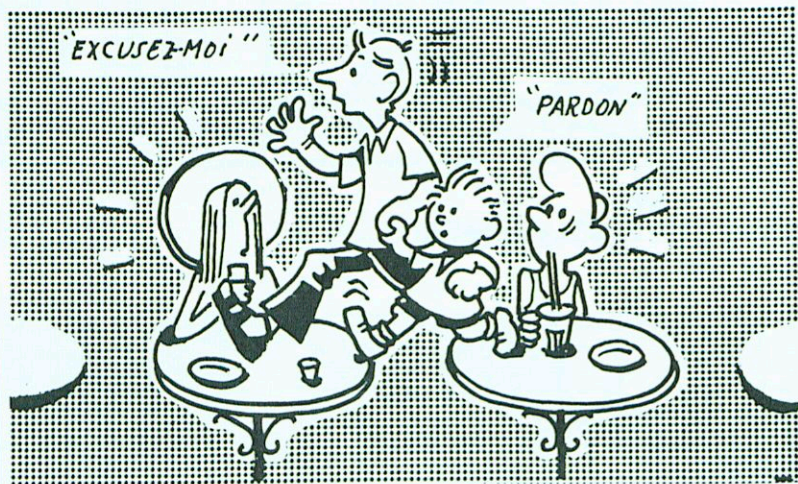
Apartat de Correus, 19
17130. L'ESCALA

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix
CONSELL DE REDACCIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Piqué, D. Poch, Francesc Targa.
ART I CULTURA: F.X. Vila Mitjà, J. Boix
ESPORT I LLEURE: J. Vilabrú
NOTICIARI LOCAL: Serveis Informatius Ràdio l'Escala
VIDA ESCALENCA: R. Guanter
SUBSCRIPCIONS: D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats - Tel. 77 02 04
ADMINISTRACIÓ: J. Piqué - Tel. 77 19 60
IMPRESSIÓ: Gràfiques del Ter, s.a. D.L. GI/287-82

PUNTS DE VENDA:

- BALLESTA, C/. Pintor Joan Massanet, 8
- BAMBI, Avinguda Ave Maria
- LLIBRERIA ROSA, Plaça de les Escoles
- ROMAGUERA, C/ del Pont, 24
- TROBADORS, Passeig del Mar, 2

EDITORIAL

TOLERÀNCIA

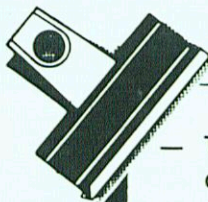
Com a principi, la tolerància és una cosa positiva i desitjable. Però quan és discriminatòria a favor d'uns i, conseqüentment, perjudicial envers d'altres, la cosa canvia.

És el que està passant a la nostra vila des d'uns anys ençà (en increment constant) envers determinats negocis particulars al qui s'està permetent la utilització d'un espai públic, generalment voreres, en propi benefici i amb contraprestacions mínimes. I no és que ens queixem d'aquests beneficis, que benvinguts siguin i bon profit els faci a tothom, sinó del fet que s'aconsegueixin a costa de les molèsties, dificultat i potencials perills dels soferts vianants, que veuen com s'apropien descaradament d'uns espais que els pertanyen en l'ús, sense rebre cap mena d'element substitutiu o de recurs compensatori.

¿Què passarà el dia que hi hagi un accident greu motivat pel fet que algú s'hagi vist obligat a baixar a la calçada en trobar-se obstruït el pas de la vorera per unes taules, unes tarimes, unes caixes, uns penjarobes, etc.? A qui caldrà demanar responsabilitats? ¿A uns propietaris que s'excedeixen o a uns estaments públics que ho permeten sense cercar abans solucions que no perjudiquin a ningú...?

Tolerància? Sí; però solament quan és indiscriminada, necessària i previsorà.

INFORMATIU

- Totes les col·laboracions hauran d'ésser lliurades abans de l'últim dia del mes.
- El Consell de Redacció es reserva el dret de resumir, ajornar o suprimir de manera parcial o total, qualsevol mena de col·laboració rebuda.

QUÈ PASSA AMB LA RESTAURACIÓ DEL NOSTRE CEMENTIRI VELL?

Què s'ha fet dels enterraments a terra? Han desaparegut perquè feien nosa.

Què s'ha fet de tot un rengle de ninxols? Els han tret perquè no quedaven prou simètrics.

Què s'ha fet del mausoleu de la família Maranges-Oliveras? S'ha violat i destruït per a posar-hi uns lavabos públics.

Què s'ha fet del mausoleu de la família Llardent? S'ha traslladat perquè no quedava prou bonic allà on era.

També desapareixeran el vestíbul i mig Cementiri Protestant. Fan nosa.

En el plànol annex al llibret explicatiu editat per l'Ajuntament no hi figuraven ni els lavabos ni les portes que han obert a la part del darrera i el mausoleu de la família Llardent és al seu lloc.

Amb quins criteris es restaura aquest Cementiri Marí?

S'intentava enganyar i embolicar la gent parlant unes vegades de **restauració** i d'altres de **remodelació**?

Dient que «no tan sols se n'eviti el deteriorament ans se'l mantingui en un perfecte estat de conservació», però essent la realitat que l'augmenten el deteriorament, rompent el PEDRIS que donava solemnitat a la Creu-Mausoleu de la família Ybran, destruint la rajola antiga de la Capella per a substituir-la per un enllosat de pedra, etc. I en quant a mantenir-lo en un perfecte estat, doncs és exactament el contrari del que s'ha fet des que sigué declarat Monument.

Que no s'hi juga net amb aquesta Recuperació ja ho veiem des del bonic dibuix de la portada de l'esmentat llibret, en que se'ns hi dóna a entendre clarament que es **RESTAURARÀ, NETejarà i dignificarà**. I RES MÉS.

Tot el contrari del que es fa.

Tenim l'atreviment d'acabar amb una última pregunta: Estan al corrent els màxims responsables del Patrimoni Artístic de la Generalitat?

UNS ESCALENCES

informació

ESTUDI ESTADÍSTIC INFORMÀTIC DE L'ÍNDEX OCUPACIONAL

Aquest estudi sobre l'ocupació turística, que ha portat a terme l'Escola Universitària Politècnica de Girona, només s'ha fet dos anys seguits comprnent tota la Costa Brava, però es tracta d'un estudi exhaustiu que abraça tot l'any i totes les poblacions costaneres des de Portbou a Blanes.

Dóna informació detallada sobre l'ocupació mitjana mensual diària dels vint-i-un municipis i del valor global que s'ha obtingut estudiant acuradament la producció de deixalles, el consum d'aigua potable, la producció d'aigua residual i els passos telefònics.

Aquests valors que s'ha obtingut tenint en compte l'evolució dels quatre paràmetres bàsics esmentats, tal com es va fer l'any 1987, permeten una fàcil comparació de dades estadístiques d'ocupació a la Costa Brava aquests darrers dos anys i fan possible extreure'n les conclusions oportunes després d'estudiar l'evolució mensual, per temporada baixa o bé per temporada alta, quina variació hi ha hagut a la zona nord, centre o sud de la costa, etc.

D'aquestes dades estadístiques es desprèn que: durant la temporada d'estiu, globalment hi ha hagut els següents increments: al mes de juliol, el 8,1%; al mes d'agost, el 18%; i el mes

RECUPERACIÓ DEL CEMENTIRI VELL

AJUNTAMENT DE L'ESCALA

de setembre, el 21,6%. L'augment global per a tot l'any 1988 resulta del 14,5%.

Quant als augments dels paràmetres de consum han estat: deixalles, 15'88%; aigua potable, 8,33%; i passes telefòniques, el 12,18%.

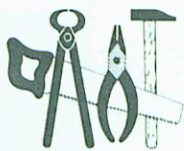
L'ESCALA

Mes	1987	1988
Gener	14.703	15.911
Febrer	14.335	17.353
Març	15.008	21.592
Abril	24.676	20.517
Maig	27.067	21.134
Juny	37.271	34.423
Juliol	55.313	62.652
Agost	58.392	66.652
Setembre	37.136	37.162
Octubre	20.285	19.375
Novembre	18.836	16.770
Desembre	19.529	20.336
Total	342.531	353.388
Promig	28.546	29.448

FERRETERIA

GUILLOT

PINTURES
I
JARDINERIA

C/. del Mar, 6 - Tel. (972) 77 04 86 - L'ESCALA

Ramon Ylla i Heras
JARDINER

PROJECTES, MANTENIMENTS I NETEGES
DE JARDINS I TERRASSES

C/. Muntanya Rodona, 12
Camp dels Pilans
Tel. 77 17 34

C/. Maranges, 25
L'ESCALA (Girona)
Tel. 77 01 95

Hostal «El Roser»

RESTAURANT
especialitat en peixos
i mariscs

* *
HOSTAL MIRYAM HOSTAL REINA

Complete bathroom / Baño completo
Salle de bains complete / Mit Baderaum
Calefacció central / Aire acondicionat
Parking particular / Obert tot l'any

Darrera l'Església, 9 L'ESCALA
Tels. (972) 770219 / 770977 (Girona)

Estudi i Servei.s.c.

ASSESSORIA EMPRESARIAL

Jaume Batlle i Francesc Raurich

C/. Joan Massanet, 40
Apartat de Correus, 5

Tel. (972) 77 21 77
17130 L'ESCALA

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

CAIXA DE CATALUNYA

GIMNAS PER HOMES, DONES I NENS • AVINGUDA GIRONA, 34 • 17130 L'ESCALA (Girona)

FORUM
E S P O R T I U

G FINQUES GUANTER

ASSEGURANCES EN GENERAL
GARANTIA D'EFICÀCIA I SERIETAT

Avgda. Ave Maria, 7 - Tel. 77 02 72 - L'ESCALA

**AGRUPACIÓ FLEQUERA
EMPORDANESA S.A.**

Carretera de Viladamat a Palafrugell s/n

Telèfon: 77 00 81 — L'ESCALA

MARIA BUIXEDA BURGAS

Vímet

C/. Empúries, 19
C/. Calvari, 20
Tel. (972) 77 01 85 - L'ESCALA

- MOBLES
- ARTICLES BAMBÚ
- DECORACIÓ
- CISTELLERIA
- REGALS
- BOSSES

AIRSA

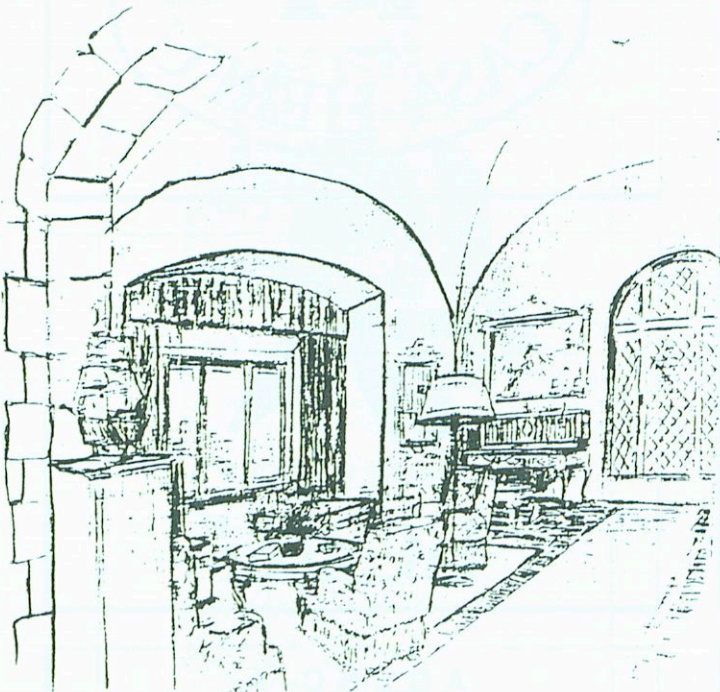

AÏLLAMENTS, IMPERMEABILITZACIONS
I REVESTIMENTS, S.A.

danosa

Passeig Sant Joan Bosco, 47 - Tel. 20 10 62
PONT MAJOR - GIRONA

JOAQUIM FOLCH I TORRES I LA CASA DEL GAVIÀ

Joaquim Folch i Torres propugnà, en certs aspectes, la defensa de l'estètica noucentista, la qual constitueix un fenomen ideològic que, des del 1906 al 1923 aproximadament, aglutina un vast sector de la intel·lectualitat catalana a la política de la Lliga. Una política que era el triomf de la classe conservadora en el catalanisme polític. Els especialistes consideren que aquesta relació, però, portà tot de reminiscència d'idealisme burgès, el qual contribuï de manera desinteressada al desenvolupament de la cultura del país.

Us dic això des d'aquestes pàgines de *l'Escalenc* per fer saber que la construcció del "vaixell de pedra" l'any 1944 fou el resultat d'una ideologia que en Joaquim Folch i Torres havia heretat del 1906 al 1923 i que s'identificava amb el Noucentisme. L'any 1944 el projecte polític de la Lliga ja s'havia trencat, emperò en quedaren unes sequeles culturals que arribaren fins a la vila de l'Escala.

El seu pare, en Lluís Folch i Brossa, era ebenista i tenia una fàbrica de mobles a Gràcia i una botiga de mobles al carrer de Santa Anna. Fet que explica quin era el seu rang social i la seva habilitat en el disseny interior i en l'elecció del mobiliari.

En aquest disseny, el que pertany a una cambra de la "Casa del Gavià" hi podem veure: la volta apuntada i les arcades, mig casa de pagès mig de casal de senyors, que reflecteixen la seva catalanitat; les butaques al voltant de la taula estimulen a fer llargues converses; l'escriptori, la banqueta i la taula de tertúlia segueixen un estil autòcton per la forma de llurs "peus de gall" (moble clàssic). Em crida l'atenció el festejador situat a cada costat de la finestra, per seure-hi i conversar, propi de les masies i casal de construcció tradicional; des de la finestra (disseny actual) podem veure-hi la platja de les barques i les cases del carrer del port (Llevant); en primer terme un pedestal o pilastre que suporta un motiu decoratiu: una caravel·la.

Un projecte arquitectònic i artístic original a l'any 1944. ¿Es possible avui mantenir la idea d'aquell qui la va pensar i dissenyar?

Manuel Vilà i López

ELS SANITARIS PÚBLICS A L'ESCALA

Fa uns 35 anys (principis del turisme a l'Escala: dècada dels 50), recordo perfectament haver sentit dir a persones molt més grans que jo, promotors del turisme d'aquells anys a la nostra vila, que una de les coses que feien falta a l'Escala eren uns sanitaris públics. Des de llavors ho he sentit dir moltíssimes vegades més. Han anat passant els diferents Consistoris i això no s'ha resolt. Aquest principi d'estiu hi ha hagut un rebombori a la premsa i ràdio locals, i també més amunt arribant inclús a la TV, degut a unes obres que s'estant fent en la capella del cementiri vell que segons diuen van encaminades a donar-hi solució perquè allí hi haurà els sanitaris públics. M'han explicat aquests dies que no és ben bé això, ho he visitat i he vist que el que s'està fent és l'arranjament del cementiri vell i que a més hi haurà un wàter i un lavabo. En qualsevol cas no m'interessa gaire entrar en aquesta discussió, solament constatar que si aquesta s'hagués pres com a solució al vell problema realment em semblaria força desafortunada.

Després de tants anys de parlar d'aquesta qüestió, per a donar-hi una solució una mica acceptable a l'Escala actual jo diria que *com a mínim en farien falta tres o quatre de sanitaris*, situats en els llocs de més concurrència. Això potser és demanar molt després que fa tants anys que passem sense tenir-ne cap i per tant segurament es podrà contestar que s'ha de començar amb un. També es pot pensar i contestar que tots sabem que a Figueres i a Girona els sanitaris eren i són a la Rambla i a la plaça que és on tots amb una mica de temps *anàvem i anem a parar* (fixem-nos que és més veritat el pretèrit que no pas el present). No obstant, en el cas de les poblacions de la costa, molts turistes tenen més temps per anar-s'hi acostant que no pas nosaltres el dia que anem a la ciutat o a la capital, on qui més qui menys s'haurà trobat d'haver de fer ús dels sanitaris que en podríem dir semipúblics, ja que per poc decidit que hagi estat haurà entrat en un bar mirant o demanant on és el lavabo encara que no hi hagi tingut ni temps de prendre res.

Em sembla molt bé que hi hagi sanitaris i lavabos públics, però suposo que tots estarem d'acord que si han d'ésser com els tradicionals que he referit de les Rambles, hi haurà d'haver permanentment una persona que estigui atenta no solament a la neteja sinó mirant d'evitar les probables bretolades, i tot i així, treballs, doncs ja es pot veure com estan molts dels lavabos públics de les estacions i d'altres llocs i places i fins i tot en alguns bars i restaurants.

Sobre aquest últim aspecte, no sé si s'ha pensat com a millor solució (ara que es posen tantes coses modernes a l'Escala) en aquells *sanitaris d'estructura metàl·lica i moderna* que hi ha en moltes capitals (em sembla haver-ne vist fa poc algun a Girona ciutat). És clar que es podrà dir que aquests no són gratuïts ja que s'ha de posar alguna moneda per obrir la porta; però hi ha llocs en els quals normalment tampoc ho són els antics i per altra banda he estat en alguna estació i d'altres indrets de ciutats europees de fora d'Espanya i també he hagut de posar monedes. En fi, tot un problema que és d'esperar que d'una manera o altra s'arreglarà com d'altres coses es van solucionant.

Joan Morera

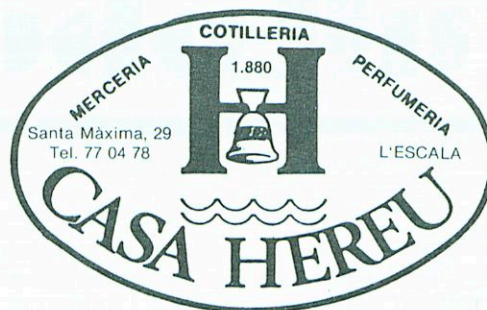
RECORDEM ALS NOSTRES COL-LABORADORS QUE CAL SIGNAR AMB NOM I COGNOM ELS SEUS ARTICLES, AIXÍ COM INDICAR LA SEVA ADREÇA, TELÈFON, N.º DE CARNET D'IDENTITAT. AIXÒ NO OBSTA PER A QUÈ PUGUIN ÉSSER PUBLICATS AMB SEUDÒNIM SI AIXÍ HO PREFEREIXEN UNA VEGADA COMPLERTS ELS ANTERIORS REQUISITS

ANXOVES DE L'ESCALA®

Magdalena Sureda

Tel. 77 0146

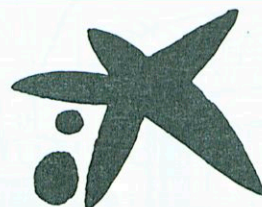

Bancotrans
Banc Comercial Transatlàntic

L'ESCALA

CASA CENTRAL BARCELONA
més de 90 oficines a Espanya.

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Caixa de Girona

Plaça Víctor Català, 9 - L'ESCALA

AGENCIA

BAHI - NICOLAU

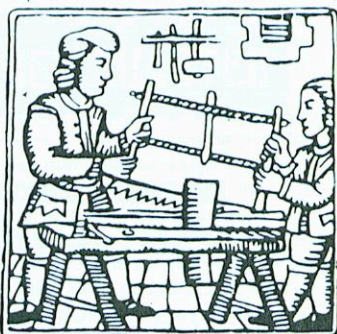
Assegurances en general

AGENT COL·LEGIAT ncal. i prov.

Àngel Bahi i Botella

C. Cadaqués, 6 (Poble Sec) - Tel. 77 06 92
17130 L'ESCALA

**Mobles
Sancho**

Ctra. Palafrugell, s/n.
(DAVANT GASOLINERA)
Teléfon 972 / 77 04 85
17130 L'ESCALA

Lindan

ELECTRODOMESTICS

SERVEI T.V. GARANTIT

A. PRADO

Plaça de les Escoles - Tel. 77 04 90 - L'ESCALA

SASTRERIA

Vilaobrú

Carrer del Port, 25 - Tel. 77 02 21 - L'ESCALA

CASA FEIXAS

INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES, SANITARIES I CALEFECCIÓ
FERRETERIA, ELECTRODOMESTICS I ARTICLES PER A REGAL

Plaça Víctor Català, 17 - Tel. 77 01 99 - L'ESCALA

ELS GEGANTS

En Peret i la Maximeta!
Veni a veure'ls xics i grans,
Mireu, mireu ja vénen
quina patxoca que fan!

No hi ha en tota la comarca
parelles de gegants,
que es puguin comparar
amb aquests que ja són nostres,
i tan "progres" i elegants!...
La cara de Maximeta,
no podia ser millor,
bondadosa, riallera,
vestida amb faldilla i gipó,
el ram de flors portava,
sens faltar-li el mocadó!...
I en Peret, amb un tou de barba
com caminava plaent
lluïnt la seva pipa,
calça de vellut i armilla,
patró de barca valent!...

Benvinguts a casa nostra!...
- és un esdeveniment,
tenir uns gegants a l'Escala;
quin goig a l'Ajuntament!...

Neus Ximinis

SECCIÓ D'ATLETISME DEL C.E.R.

La secció d'Atletisme del C.E.R. es voldria donar a conèixer mitjançant aquesta revista. Aquest és el nostre recorregut com a grup esportista: Després de coincidir diferents atletes escalencs i de les contrades en algunes marxes populars, fa un any i mig es va decidir consolidar-nos en un sol grup com a atletes federats.

Es constituï una junta amb els següents membres:

- President:** Francesc ALBIN i GIRALDA.
Sots-president: Joan DEL RIO i GARRIGA.
Secretari: Ramon RIBAS i ROIG.
Tresorer: Joaquim DURAN i BRUGUÉS.
Vocals: Dolors ADAM i GARRIGA,
Oscar ALBIN i CAMPOS,
Miquel ESPARCH i GELI,
Maria Rosa PARALS i MONÉ,
Cristina PLANAS i ROMAGUERA,
Josep Lluís SUREDA i BUSQUETS.
- Altres federats:** Manuel AMODEO i FERNANDEZ.
Didac BASANTA i MORENO.
Pilar DUÑACH i PAYET.
Joaquim TORRENT i ALEMANY.

Comptem també amb la col.laboració d'altres seguidors com: Gemma i Jordi DURAN i CALS, Dani i Sònia GONZÁLEZ i BERNAL.

Aprofitem aquest article per fer una crida envers tothom qui s'interessi per aquest esport, que es posi en contacte amb algun dels membres de la junta.

Gràcies a l'ajuda econòmica del Patronat Municipal de l'Esport-L'Escala i als equipaments esportius finançats per la Pizzeria Bahía, ens és més fàcil d'avançar com a grup esportiu.

Els nostres objectius són plens de bona voluntat, ja que no disposem de personal especialitzat en preparació física, ni l'atletisme és la nostra activitat professional. No obstant això s'ha aconseguit de participar a moltes marxes populars, havent quedat

en bones classificacions i obtinguent trofeus meritoris a aquestes. Igualment s'ha pres part en els 20 Km. Internacionals de Ripoll, els 8 Km. Internacionals Urbans de Palamós, a la Semi-marathó de Figueres, a la Marathó Catalunya-Barcelona i a la Marathó Internacional de París. Enguany, com ja es publicà a «La Flama, La veu de l'Esport escalenc núm. 30», també s'ha volgut encendre les fogueres de Sant Joan amb el tradicional foc de la Flama del Canigó. Aquesta fita ha estat possible gràcies a la col.laboració entre aquesta secció d'Atletisme del C.E.R. i el Patronat Municipal de l'Esport Escalenc. Un equip de radio-aficionats i ràdio l'Escala, van retransmetre tot el que succeïa durant aquells 80 Km. de recorregut, que es va fer acompanyats sempre per la policia de tràfic.

Ja el dia 22 de juny, uns membres d'aquest club van anar al Massís del Canigó per tal de pujar-hi de bon matí i aconseguir la flama que després encendria les fogueres.

L'itinerari que es recorregué per fer arribar la flama a la nostra població fou el següent: La Vajol, Agullana, Boadella, Tarrades, Llers, Figueres, el Far, Fortià, Riumors, Vilacolum, Vilamacolum, Sant Pere Pescador, l'Armentera, Viladamat, Sant Martí d'Empúries i l'Escala. Arribats a la nostra vila, les fogueres que s'encengueren amb la Flama foren les de: Camp dels Pilans, Poble Sec, Cases de Protecció Oficial i Montgó.

Amb aquest article volem fer arribar el nostre agraïment a totes les persones, grups i institucions que ens ajuden a fer possible aquesta tasca que s'ha començat i esperem que es podrà continuar.

GRUP D'ATLETISME

CARTES D'ESTIU: AMOR TRENCAT

L'Escala 4 d'agost

«Estimada Berta:

T'escric de l'Escala. Des de la casa dels meus pares, on hi passaré les vacances d'agost. Fa un dia tranquil i assolejat, i no sento res més que la remor d'algun cotxe llunyà.

T'escric, perquè no fa ni una setmana que en Martí i jo em decidit separar-nos. De mutu acord. No ens suportavem més. Tan sols feia dos anys que estàvem casats.

Tú saps perfectament, que me l'estimava molt a en Martí, i crec que l'estimo encara, però no desitjo tornar-lo a veure mai més. El motiu de la separació és que amb l'excusa que ell treballava a les tardes i jo no, la feina de la casa em tocava sempre fer-la, tota, a mi. I això ni podia ser.

Pensa que no fou fins al cap de mig any de casats, que jo no vaig començar a queixar-me. Al principi ell no en feia cas, però més endavant, quan discutíem fort, ell marxava de casa i no tornava fins ben entrada la nit.

Durant massa temps havia cedit en moltes coses. Coses petites i senzilles de cada dia. Feinetes a les quals no es dona importància. Però s'anaven acumulant en la meua persona, i no rebia cap mena d'ajuda per part del meu marit. Ni paraules d'agraïment. Ni d'amor. En Martí sempre em deia que les feines de la casa eren la meua obligació de casada.

A mesura que anàvem discutint, ens suportavem menys, ens parlavem menys, i al llit en prou feines funcionàvem. Va arribar un moment que ens evitàvem. Crec que vam arribar a odiar-nos de debò.

Berta, vaig passar-ho molt malament. Sols fa un parell de dies que em trobo millor, més reeixida i tranquil·la. Els meus pares m'han acollit maravillosament. He tornat als meus orígens i fins ara no he tornat a fixar-me en aquells objectes de quan era petita que per a mi sempre havien estat familiars i quotidians.

Mentre t'escric, estic inundada de calma, i penso que no són mai tristos els retorns, ja que permeten recuperar allò que ja creiem perdut. Aquells llibres, aquelles nines, aquella roba... que tant meus han estat.

Malgrat tot, la vida no s'atura mai, i vull creure que aquests dos anys passats amb en Martí, no són res més que un mal somni, del qual podré recuperar-me i a partir d'aquí descobrir nous camins.

Em despedeixo, Berta. Ens tornarem a veure pel setembre a Barcelona. T'agraeixo de tot cor el temps que has perdut llegint aquesta carta. Necessitava que, per uns moments, algú m'acompanyés en els meus neguits. Una forta abraçada.

Dolors".

PERE JUHÉ

RENAULT

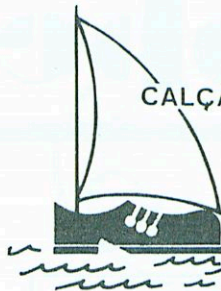
GARATGE FUMADÓ

C/ Ave Maria, s/n.
Tel. (972) 77 04 81
17130 L'ESCALA (Girona)

CALÇATS BALLESTA

Fundada l'any 1920

Pintor Joan Massanet, 10
Tel. (972) 77 02 53
17130 L'ESCALA
(Costa Brava - Girona)

MAGATZEMS **TITUS** S. A.

CONGELATS — CONCESSIONARI

GELATS

Ctra. Viladamat a Palafrugell, km 7
Tels. (972) 77 04 04 - 508 - 584

L'ESCALA
(Girona)

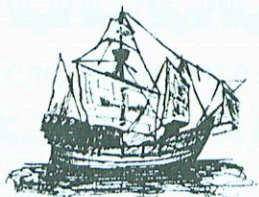
JOIERIA - RELLOTGERIA

J. Molinas

REPARACIONS

COPES i TROFEUS ESPORTIUS

C/ Joan Massanet, 26 - Tel. 77 05 48 - L'ESCALA

Caravel·la

VOLEU REBRE L'ESCALENC A CASA?

SUBSCRIVIU-VOS TRUCANT AL
TELÈFON 77 02 04

O ESCRIVINT A L'APARTAT
DE CORREUS 19 DE L'ESCALA-17130

ROSA MARIA BALLESTA

CENTRE
D'ESPECÍFICS

FARMACIA

FÓRMULES
MAGISTRALS

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75 - L'ESCALA

Tel. (972) 77 03 95 - COSTA BRAVA - GIRONA

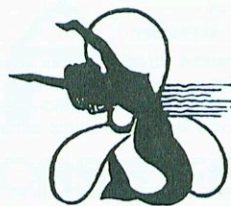

HOTEL
RESTAURANT

NIEVES MAR
(ANTIGA CASA NIEVES)

Tels. 77 03 00 — 77 03 04 - Passeig Marítim - L'ESCALA
(Costa Brava)

JOPA

nàutica
Closa del Llop, s/n.
Tel. (972) 77 07 55
L'ESCALA (Girona)

EMBARCACIONS · MOTORS · ACCESSORIS

EVINRUDE

Cercant el natural contrast d'opinions, L'ESCALENC ha formulat aquest mes a Salvador Simón, regidor de l'Ajuntament i cap de l'oposició per CiU, un seguit de preguntes relacionades amb determinats aspectes de la vida escalenca que en aquests moments estan d'actualitat.

1 –Què n'opineu de la remodelació vial?

Que s'ha fet tard, i algunes coses malament. S'han fet les reunions amb la Unió de Botiguers i el CIT al mes de maig. S'ha hagut de decidir de pressa i corrents com aniria la circulació. Això ha provocat que hi hagués problemes d'última hora. Per exemple: en els carrers Pintor Massanet i Enric Serra, la part on s'ha posat els ferros a cada costat del carrer no és el que es va aprovar en el ple. En aquesta reunió es deia d'eixamplar les voreres perquè així, les persones disminuïdes i les mares amb els cotxets haguessin pogut passar millor. Tal com està ara, la vorera queda entre els ferros i les façanes i amb el poc espai que queda no poden passar dues persones juntes.

La zona peatonal comporta problemes de circulació a partir de l'hora del seu començament (8 del vespre). També vam manifestar la nostra opinió per tal d'evitar els problemes que es podrien produir.

2 –Què us en sembla dels parquímetres?

També va ser una decisió presa de pressa i corrents. Si ens haguéssim reunit més amb els comerciants i els veïns i tots haguessin dit la seva, no hauríem trobat els problemes posteriors.

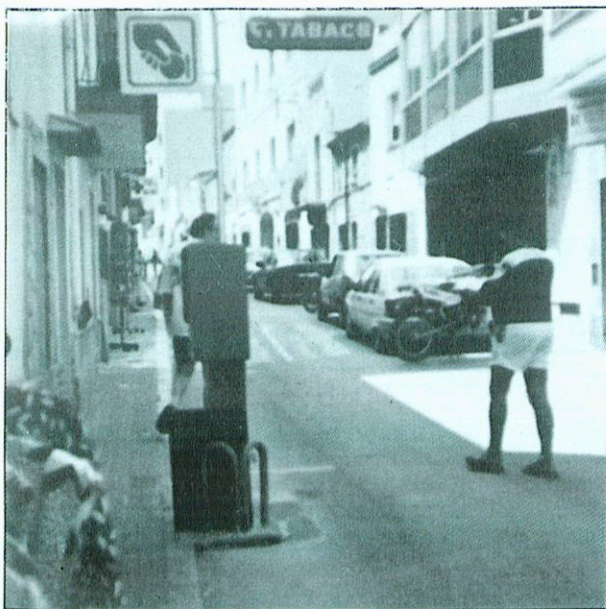
De tota manera, cal dir que els parquímetres són una bona solució per tal que hi hagi moviments de cotxes. Així ho demostra el fet que l'any passat per l'aparcament de la Punta, en dos mesos, hi han passat uns 17.000 cotxes.

En resum, que si les coses es fan amb temps, tothom en surt beneficiat.

Volem dir amb tot això que estem d'acord amb la implantació de parquímetres, tal com ho manifestàrem en el ple, però amb alguna reserva. Hi ha zones que nosaltres (els de CiU) no hi vam estar d'acord per considerar que eren zones massa lluny del centre comercial. Ex.: en el carrer Enric Serra, des de l'església fins a dalt de tot.

3 –Què us en sembla dels grans aparcaments?

Sobre els grans aparcaments (zona del camp de Futbol) estem totalment d'acord, ja que creiem que és una bona solució tenir una gran zona vora del casc urbà. S'ha de tenir en compte que les altres grans zones d'aparcament (Pavelló i Escola FP) estan en un estat inadmissible: el terra es troba en un estat deplorable i no està convenientment senyalitzat. En el plànol de l'Escala està indicat com si fos un aparcament. S'arriba a la plaça de les Escoles i hi ha indicadors de parking i s'arriba al lloc indicat i allí no hi ha res: tot sense asfaltar i sense senyalitzar.

4 –Parleu-nos de la viabilitat

Respecte a aquest punt hem de dir que, per exemple, la senyalització de la cruïlla de la ronda del Padró amb el carrer de Gràcia pensem que no està bé, donat que els cotxes que vénen d'Empúries (de Figueres...) i han d'entrar al nostre poble, han d'anar direcció ronda del Padró, però amb l'inconvenient, que s'han d'aturar per deixar passar els qui vénen del carrer de Gràcia i volen anar a la ronda del Padró, ja que tal i com està senyalitzat, tenen preferència.

Això fa que sigui un cruïlla problemàtica i perillosa.

5 –I l'afaire del cementiri, quin és el vostre parer?

En principi, els sanitaris que s'hi ha fet, no ens semblarien malament. Es donaria un servei a les persones que van a visitar el cementiri.

Una altra cosa és que s'hi faci una porta per poder accedir-hi des del carrer i que s'utilitzin com sanitaris públics. Amb això últim no hi estem d'acord.

El cementiri és un lloc de pau i tranquil·litat on s'han de respectar les persones que hi són enterrades, i ens sembla que instal·lar-hi uns sanitaris públics és una falta de respecte pels nostres avantpassats. Això, com ho hem constatat, es també la opinió de molts escalencs.

S'hauria de trobar un lloc adient per construir-hi els sanitaris públics ja que a l'Escala hi ve molta gent i és necessari que els oferim aquest servei tan necessari.

6 –Quant a l'actuació municipal, ens agradaria conèixer la vostra opinió.

La marca de planificació és un dels problemes més greus que hi veiem. Hem demanat repetides vegades que cal fer reunions amb tots els regidors i entitats per tal de planificar el futur de la nostra vila.

Tenim un pressupost municipal d'uns vuit-cents milions de pesetes, que cada any va augmentant. També augmenten els impostos i, en canvi, tenim mancances tan importants com:

- Quantitat de voreres sense arreglar
- Molts de quilòmetres de carrer sense asfaltar
- Sense enllumenat
- Carrers en estat deplorable
- La plaça Víctor Català està en un estat de deixadesa i manca d'higiene lamentable
- La plaça de les Escoles, quant a neteja i manteniment, està en molt mal estat
- El Passeig Marítim: entre la paret que fa de barana i el mar hi ha de tot (ampolles de plàstic, caps de cartró, fustes de totes mides...)

Parlant de la barana del Passeig, cal dir que considerem que és molt baixa, i per tant, perillosa.

– CER: quan es farà el nou centre o es modificarà l'estructura actual?

- Quan es farà la sala d'envelat?
- On s'ha de situar el nou Centre Sanitari?
- Quan es farà el nou museu?
- Quan es remodelarà l'edifici de correus vell? Actualment està en un estat deplorable, perillós i ruïnós. Ho hem denunciat moltes vegades.

– Quan acabaran la Residència-Llar de Jubilats?

Finalment, hem de dir que estem a dos anys i escaig del 1992. A Empúries encara no s'hi ha fet res. Per això hem demanat fer reunions per planificar l'Escala dels anys 90 que cal tenir-la en condicions: carrers nets i asfaltats, residència-Llar dels Jubilats acabada, el museu finit...

conversa amb...

RODOMA

AMÀLIA OLIVERAS I LLORENTE

Amàlia OLIVERAS i LLORENTE és descendent directe de Francesc Maranges i Juli, el conegut cabdill liberal empordanès que va combatre contra els carlins i va impedir, ajudat per valents escalencs, que aquells poguessin entrar a la nostra vila.

Molt amablement ens ha rebut a la sala gran de la Casa Maranges.

Aquesta sala no imposa per les seves dimensions, ni pels seus mobles o objectes d'art, imposa la vida que han presenciat els seus murs i de la que en són testimonis muts els retrats de la família. A aquesta casa s'havien reunit els principals líders liberals de l'època, entre ells Roger de Massanet i Climent de Castelló d'Empúries; era un dels llocs on es parlava de la política del moment, es prenen les decisions que calien i on es conspirava a favor de la Constitució.

L'Esc.— Va néixer a L'Escala?

L'Escalenc.— Va néixer a l'Escala?

Amàlia Oliveras.— Doncs no, vaig néixer molt lluny d'aquí, a l'Argentina, a uns 700 Km. de Buenos Aires, en plena Pampa, els dia 13 de gener de 1.919.

El meu pare es deia Miquel Oliveras i Pastell i la meua mare es diu Fernanda Llorente i Jocuella. El pare si que n'era d'escalenc, nascut a aquesta casa; quan va acabar la carrera va marxar a l'Argentina i va posar una farmàcia al poble on vivia la mare. Allí es van conèixer i s'hi van casar i allí, també, neixérem la meua germana i jo.

L'Esc.— Van tardar molt els seus pares a tornar?

A. O.— Vam tornar a Espanya al cap d'un temps. La meua germana tenia 10 mesos i jo dos anys. La meua àvia paterna es posà malalta i, per tant, l'avi va demanar els pares que tornessin. En principi, van venir amb l'intenció de veure a l'àvia i conèixer a la família, però l'avi va demanar als pares que es quedessin per sempre i així va ser.

L'Esc.— On van quedar-se a viure?

A. O.— A Barcelona i veniem a passar els estius a l'Escala. La meua germana, la Maria Celina, va fer la carrera de bibliotecària, i és ella la que ha arxivat i classificat els llibres i papers de la Casa Maranges. Jo, en canvi, vaig estudiar farmàcia com el pare i durant quaranta anys he tingut una farmàcia a Barcelona, fins que en morir el meu marit, vaig decidir jubilar-me.

L'Esc.— El cognom Maranges vé per línia paterna?

A. O.— Sí, però amb el meu avi ja es va perdre aquest cognom. Ell es deia Francesc Oliveras i Maranges, era nét de Francesc Maranges i Juli, el més famós de la nissaga. Vivia a Castelló d'Empúries, ja que l'àvia n'era filla i hi tenien propietats. A l'estiu, però, venien a estiuajar a aquesta casa on estem ara. Van tenir tres fills: la tia Emilia, que va ser la pubilla i va heretar tot el patrimoni de Castelló d'Empúries, l'hereu fou l'oncle Ramon, que va heretar les propietats paternes i el pare fou el del mig.

L'avi era un enamorat de les Ruïnes d'Empúries. La família hi tenia moltes finques, i en una d'elles s'hi va trobar el «Sacrifici d'Efigènia» i el meu avi, per tal de conservar-lo va fer una caseta i quan algu

volia veure'l anava a cal guarda a buscar la clau. La gent era tant inculta que agafava trocets de mosaic. En venir el Dr. Almagro a Empúries, el va fer traslladar al Museu Arqueològic de Barcelona; nosaltres volíem que es quedés a Empúries, però no vam poder fer-hi res.

L'oncle Ramon vivia a Barcelona, però passava llargues temporades a l'Escala. A mi, de petita, l'avi i l'oncle Ramon ja em portaven aquí. Volien que aprengué a estimar aquesta casa i l'Escala. D'ells vaig aprendre la història dels avantpassats, no massa, però, ja que jo era molt joveneta aleshores i en realitat no hi possava prou atenció, pensava que ja m'ho explicarien un altre dia.

Als meus dis fills també els hi agrada molt l'Escala i tenen una gran estima per aquesta casa, i els meus néts també, sempre parlen d'anar a la «casa gran».

L'Esc.— Als estius, s'hi trobava molta gent en aquesta casa?

A. O.— Sí, ens reuníem tota la família, havíem arribat a ésser vint-i-dos. Ens feien anar molt rectes. Abans d'anar a la platja ens passaven revista de les habitacions i si hi havia alguna cosa malendregada, castigades!

A vegades havíem de córrer molt, ja que els àpats es feien a l'hora en punt i si arribàvem

tard, ens donaven el que s'estava menjant en aquell moment, si era el segon plat, el segon, si eren els postres, els postres... No ens perdonaven pas res.

Anàvem a banyar a Empúries, a les Muscleres, es pot dir que fèiem una bona colla, però al principi érem sols a la platja. Primer hi anàvem en cotxe, més tard a peu i després amb les barques d'En Fèlix. Ens divertíem molt i en tinc uns records molt bonics.

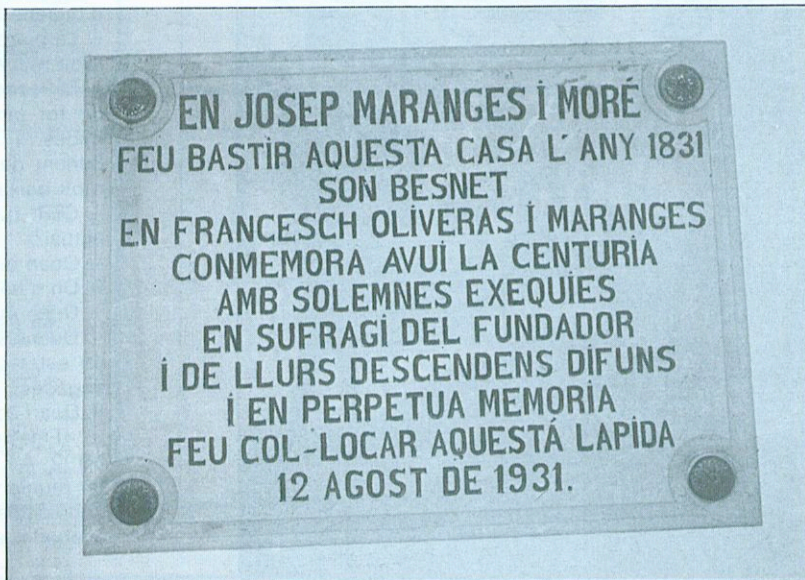
L'Esc.— Qui formava part d'aquesta colla?

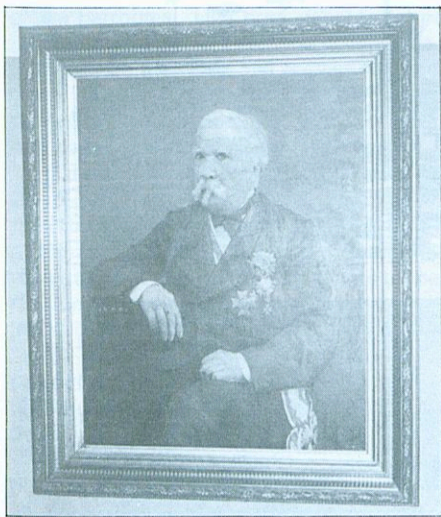
A. O.— Sortíem amb les Fresneda, amb la Pepita Ferrer, que era més gran, en Godoy d'Empúries, en Martin i en Javier Sala, enginyers de la Forestal, i molts altres que ara no recordo.

De petites, jugàvem a l'entrada de casa amb la Teresa Freixa i la seva germana i d'altres nenes del veïnat. Ho passàvem molt bé.

L'Esc.— Què ens pot explicar del seu avantpassat Francesc Maranges i Juli?

A. O.— Fou el meu rebesavi. Va néixer l'any 1.803. Era advocat i doctor en dret, però no va exercir mai. La família tenia vaixells que viatjaven per la Mediterrània i altres mars. Es dedicaven al comerç. Va ser un home d'acció i un gran liberal. Era comandant del batalló de la milícia nacional de la vila i l'any 1.837 va defensar l'Escala contra els carlins. Va fer refugiar a totes les dones, nens i vells.

a l'Església en veure el poble assetjat per uns tres mil homes a les ordres d'En Benet Tristany. Al campanar, va posar-hi un guaita que vigilava els passos dels carlins, comptaven també amb un canó que van anar a buscar a les Illes Medes que, en aquell temps, eren fortificades. El canó va ser instal·lat al portal del «Canyet» i per manca de metralla el carregaven amb pedregoleig. Sembla ser que les dones foren molt valentes, ja que llençaven des de les muralles de la Vila aigua bullent, oli roent i tot el que podien al damunt dels assetjats. Els carlins les amenaçaven dient: «Ah, dones de l'Escala, si podem entrar!». Els homes, comandats pel meu avantpassat, lluitaven al crit de: «Visca la Constitució». Els defensors de la vila van tenir cinquanta morts i molts ferits, el meu rebesavi també va ser ferit, va rebre un tret a la gola i sempre més parlà afònic. Per cert, el Dr. Masferrer em va explicar que la bala que el va ferir era portada a les processors sobre un coixí de vellut vermell. Sembla ésser que el poble l'estimava molt i va arribar a ser molt popular. Ja hi diu la canço:

«De tots els homes de bon tracte

el primer és En Simonet,
En Maranges de La Escala
i en Roger de Massanet.
A l'Ameller de Banyoles
el volem per general.
¡Apa, nois, tots a la una!
¡Visca la Junta Central!

Recordo haver sentit explicar que en un altre atac dels carlins, el 4 de febrer del mateix any, la meva rebesàvia, Clara de Diago, va haver de fugir cap a les Medes i al arribar al Puig Sec, en una finca de la família coneguda pel «Corral d'En Maranges», va infantar un nen: Josep Maria Maranges i de Diago, que va ésser un home d'una gran intel·ligència. Fou catedràtic de Dret Romà a Madrid i company de Giner de los Rios, d'Azcarate i mestre del que més tard seria el famós republicà aragonès, Joaquim Costa. Llàstima que morís tant jove, als 35 anys! El meu rebesavi no se'n va refer mai de la seva mort, segons m'explicaven i segons ha quedat reflexat a la correspondència entre Giner de los Rios i ell. A l'any 1872 va donar els llibres del seu fill a la Biblioteca de la Facultat de Dret de Madrid. Els encarregats del lliurament foren els seus companys Giner de los Rios, Azcarate i el poeta empordanès Albert de Quintana i Combis.

L'Esc.— Tenim entès que el general Prim era un bon amic de Francesc Maranges i Juli.

A. O.— Si, ell va ajudar escapar el General Prim durant la seva fugida cap a l'exili. Segons contem, anava disfressat de captaire, i, en ser reconegut, un dels mariners del meu rebesavi va conduir-lo per mar fins a Port-Vendres. El General Prim va regalar-li un retrat dedicat, que teniem penjat al despatx, però durant la guerra civil ens el van pendre, i mireu quina casualitat, davant la farmàcia que teniem a Barcelona va anar-hi a viure un senyor que havia estat policia aquí a l'Escala durant la guerra civil, i ell tenia la fotografia del General Prim. El meu pare li va demanar diverses vegades, però no ens la va voler tornar mai.

L'Esc.— Tenim coneixements que se sent agraviada per les reformes que s'han fet al cementiri.

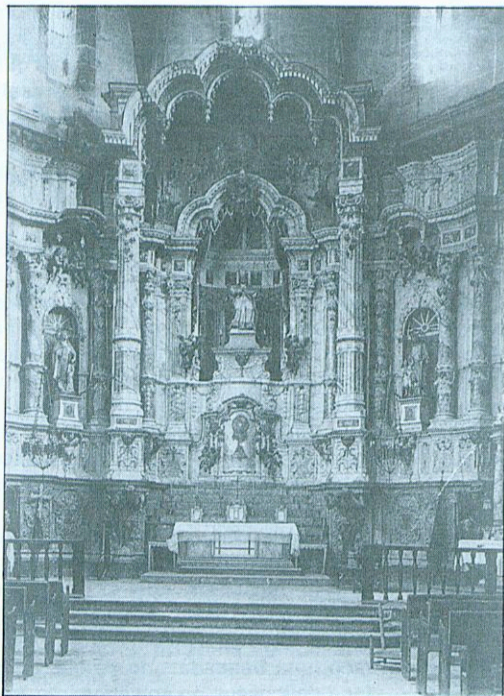
A. O.— He plorat molt per tot el que ha passat. La tomba de la família Maranges es troba a la capella del cementiri vell, i ara han tret els ossos d'allí on eren enterrats. Jo tinc el document de propietat de l'any 1878 conforme es va comprar a l'Ajuntament de l'Escala, pel preu de 75 duros, el dret a enterrar al terra i a les parets de la capella. L'oncle Ramon va ser l'últim membre de la família que es va enterrar al cementiri vell, també hi vam fer portar les restes dels avis, en caixetes més petites. I ara resulta que fan això sense dir-me res, sense avisar-me ni consultar-me. I clar, jo jo visc aquí, no me'n assabento fins que vinc. I el dia que vaig arribar, el dia primer de juliol, em vaig trobar amb tot aquest fet.

Nosaltres ho tirem endavant per via legal. Mireu, és una profanació als morts. Jo vaig parlar amb el paleta, i deia: «Si señora, todo lo que salió de aquí...! Habia una caja grande y dos de más pequeñas, que parecian de un traslado, están por allí arrinconadas...» Mireu, que et diguin això dels teus... Em sap greu perquè són els meus, però si fos d'una altra persona em sabria el mateix greu, és profanar els morts i això és sagrat!

La capella la cuidàvem i la netejàvem nosaltres, l'edifici no era nostre, però com que hi havia els nostres morts, ens la consideràvem com a nostra. Les làpides que hi havia a la paret estan totes en un racó, una trencada... no sé què en pensen fer. I dels ossos no en sabem res, només el que em va dir el paleta en presència d'un fotògraf de la Vanguardia.

Jo m'estimo molt l'Escala i tot això em sap molt greu. Em sap molt greu... i és que a mí m'agrada passar desapercebuda, però és clar, arribo aquí i, per l'Escalenc, m'assabento de tot això, a la força he de reaccionar... A més, amb tothom que he parlat m'ha donat la raó i em recolza.

Formós aspecte que oferia l'Altar Major de l'Església Parroquial abans del 22 de juliol del 1936.

ARA FA 50 ANYS

Tenia un altre tema preparat per a aquest mes d'agost quan m'ha arribat a les mans un programa d'una sèrie d'actes celebrats, precisament, el mes d'agost del 1939. Ara fa, per tant, cinquanta anys justos.

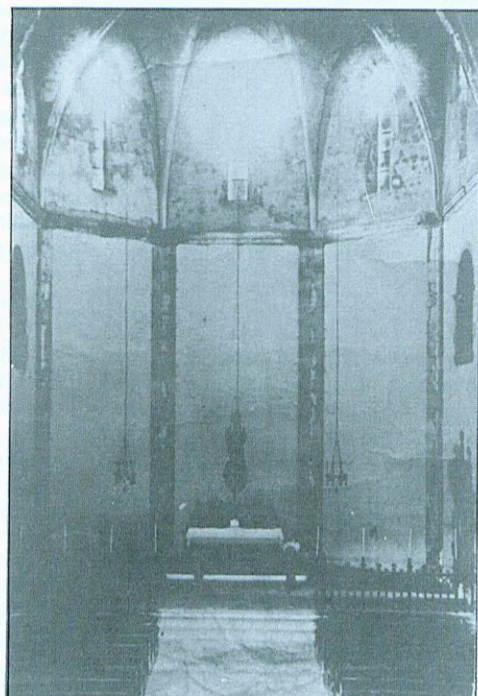
Havien passat tan sols sis mesos de l'acabament de la guerra civil a l'Escala, el temps imprescindible per a posar en condicions de cares al culte el nostre temple parroquial, incendiat el juliol del 1936.

A l'endemà mateix de l'entrada dels nacionals, el 8 de febrer, el senyor rector, mossèn Carles Costa, posà mans a l'obra a fi de restaurar el temple, del qual sols en quedaven les parets i la teulada, i encara, molt malmesa. El seu interior restà totalment buit, com si es tractés d'un gran magatzem. La volta, molt perjudicada, i les capelles laterals donaven a entendre que es tractava d'una església. Parets i sostre absolutament enfosquits per les flamarades i el fum. Sense bancs, sense trona, sense altars, sense imatges, sense res. Sols brutícia, desolació, buidor.

Davant d'un quadre tan trist com aquest no cabien covardies ni lamentacions. El que calia era oblidar el passat, situar-se en el present i, sobretot, perdonar les falles hagudes i, sense odi ni rancor, començar de nou. Tot recordant les paraules pronunciades per Crist a la creu abans de morir, ben segur que mossèn Carles, tot contemplant aquella desolació, pregaria Déu tot dient-li: "Senyor, perdona'ls perquè no saben el que han fet".

I així fou. Mentre el culte catòlic era restablert en un oratori provisional instal·lat a la sala de la senyora Quimeta Sentena, al carrer Poca Farina, començaven les obres de desenrunar i de neteja del temple.

Llegint el full parroquial de l'any 1939, veiem que foren molts els casaments celebrats i bateigs administrats aquell any, degut als tres anys que estigué totalment prohibida i perseguida tota pràctica religiosa pública. Molts d'aquests casaments i bateigs tingueren lloc en l'esmentat oratori del carrer Poca Farina. Recordo molt bé haver assistit al bateig del meu germà Josep Maria, pocs dies després d'haver-se acabat la guerra. El meu germà, com altres criatures, ja havien estat batejats per la pròpia llevadora —si era creient— o per algun familiar en el moment de néixer, tal com permet l'Església en

Absida, presbiteri i altar major del nostre temple parroquial, una vegada realitzades les mínimes obres de restauració que permeten obrir-lo novament al culte el mes d'agost del 1939. La grapa del foc i de la profanació hi és ben palesa.

tals circumstàncies, però que no impedeix que siguin batejats de nou pel propi sacerdot, arribat el moment, i desaparegudes les circumstàncies que abans no ho havien fet possible.

Com ho remarcava molt bé el senyor rector, mossèn Carles Costa, en el full de final d'any, des del primer instant de la restauració de l'església, va comptar amb l'ajut de tot el poble i amb la col·laboració de l'Ajuntament, presidit pel senyor Rafael Puig Solés.

S'anaren adquirint imatges, pagades cadascuna d'elles per diferents famílies escalenques. La primera que entrà en el temple fou l'apreciada imatge del Sant Crist i, pocs dies després, la de la Puríssima. Altres famílies regalaren ornaments i vasos sagrats, ornaments religiosos, etc. Aquelles que tingueren cura de l'arriscada missió de guardar a casa seva objectes sagrats, els retornaren, llevat de les relíquies de santa Màxima, retrobades —com és sabut— en un olivar dels Termes, el gener de 1984.

A finals de l'any 1939, el 3 de desembre —per ser més exacte—, tenia lloc la inauguració de l'altar de la Mare de Déu del Carme i la benedicció de la seva imatge, obsequi dels saladors i pescadors de l'Escala, el Pòsit dels quals era presidit pel senyor Nonito Camós i ja aleshores n'era primera autoritat de Marina Local el senyor Enric Uranga.

Però avui, ens interessen més els actes que, com hem indicat al principi, se celebraren aquell mes d'agost, el mateix que ara estem, d'això fa cinquanta anys justos, és a dir, mig segle, per fer la data més solemne.

Seguint els principals actes del programa que tenim a les mans, que tan generosament ens han facilitat, observem que el dia 15, festivitat de la Mare de Déu d'Agost, tenia lloc la benedicció del temple parroquial. Moments abans, es procedia a traslladar solemnement la imatge del Sant Crist. Després de tres anys de no fer-ho, els experts portadors de la imatge demostraven que no havien oblidat llur solemne brandar, marcant un pas i uns gestos cerimoniosos i solemnes, heretats de generacions passades i que ells ensenyarien a les venideres fins que es va suprimir la processó del Divendres Sant.

El dia 19, a les 7 de la tarda, se celebrava una solemne processó, recordant la del Corpus, per a traslladar el Santíssim Sagrament des de l'oratori del carrer Poca Farina fins a l'es-

glésia parroquial. Una hora després, el poble quedava envaït per la música militar, gràcies a la cercavila a càrrec de la banda de cornetes i tambors del batalló de "San Quintín", i seguidament una llarga tritllejada de campanes, a càrrec de l'avi Carreter, en Miquel Saguer, demostrant que seguia essent tan bon campaner com abans.

La mateixa banda militar, a les 6 del matí de l'endemà, 20 d'agost, desvetllava la població mitjançant una diana, preludi d'un dia molt animat i replè d'actes. Érem la gent del poble, no hi havia cap turista i, per tant, la música matinerana no molestà ningú. Els quatre estiuejants barcelonins eren considerats uns veïns més, ja que eren fills o descendents d'escolencs.

A les 8 del matí, i en una data no acostumada per a la parròquia, tenia lloc la Comunió Solemne de nois i noies, en una multitudinària missa celebrada pel senyor bisbe, doctor Josep Cartanyà.

En terminologia atlètica podríem dir que havien pujat al pòdium d'honor, per haver ocupat els tres primers llocs, quant als nois, en Joan Baix Torroella, en Josep Ayats Fàbrega i en Josep Costals Pasqual. I pel que fa a les noies, la Pepita Alaball Bartrina, la Paquita Amer Colomer i la Montserrat Bertran Teixidor.

A les 10,30 era l'hora de l'acte oficial de la inauguració del temple, amb la celebració d'un ofici solemne, cantat pel escolania de l'església major de Sant Fèlix de Girona. Fou presidit pel senyor bisbe de la diòcesi i pel governador militar de la

província. El sermó fou a càrrec del reverend Pere Xutcla, rector de la parròquia de Sant Pere de Figueres durant molt temps.

Al migdia i en el passeig Lluís Albert s'interpretava una audició de sardanes, ben aprofitada per llurs amants, famolencs de ballar-ne i d'escoltar-ne.

A les 4 de la tarda, el temple quedava altra volta replè de fidels i, sobretot, de familiars dels combregants, a fi d'assistir a la que havia estat i seguiria essent durant uns anys més la tradicional funció religiosa, en la qual els nois i noies de la Comunió Solemne eren els principals protagonistes: recitació del "vers de la Comunió" pel noi i per la noia que havien quedat en primer lloc de la doctrina, repartiment d'estampes i de diplomes, càntics, etc...

A les 6 de la tarda i desafiant el sol d'agost, es disputava un partit de futbol en el camp de Miramar, terreny que també es va veure desolat i orfe de tota activitat esportiva oficial durant els tres anys de la Guerra Civil.

Com a últim acte popular d'aquests dies festius, d'aquell ja llunyà agost de 1939, s'interpretava a les 10 de la nit una altra audició de sardanes a la platja i, seguidament, com a cloenda, pujaren cap al cel blau de l'estiu uns focs d'artifici, uns focs que volien ésser de pau i d'oblit dels tres últims anys, uns anys plens de tragèdia, de por i de mort de germans entre germans. Un trist trienni per a no desitjar-lo a cap generació futura, però amb uns fulls que llastimosament mai més ja no podem arrancar de la nostra història.

hissant la ploma

MONT-RECOVA

ADORMIR-SE EN LA MAR TRANSPARENT D'UN SOMNI

Li vaig explicar amb tots els detalls perquè no hi havia de passar mai per aquella drecera. De debò que m'hi vaig escarassar i, el que és bo del cas, és que ell em deia a tot que sí, que jo tenia tota la raó del món i que estava clar que no faria res per passar-hi,...

Ves per on, però, aquell primer de juny hi va passar. Abans s'ho va mirar atentament, a una banda i a l'altra. Va intentar fitar l'horitzó dels seus ulls amb un esguard d'aquells entre entremaliat, enjogassat i poca-solta que ara vinc. Ara, més seriós, com si pesés les conseqüències d'aquell seu peu esquerre que ja despuntava del dret a punt de fer el primer pas. No, no -va pensar-. Només va ser un moment. De sobte, el motor de la seva carrosseria de pell bruna amb taquetes fluorescentes -per culpa sobretot al fet que es banyava sovint en aquella platja on se suposa que desemboca un dels rius amb més concentrats, tòxics i radiactius que et puguis imaginar- va avançar fins a unes cinc passes decidit, aturant-se de nou, com si hagués estat una marxa atlètica d'aquelles d'aquí t'espero si m'empaites. Les cames li feien figa, de fet no hi estava massa acostumat als llargs recorreguts i a l'esforç físic. I, a més a més, el vent esbojarrat s'havia aixecat tot d'una i el feia trontollar d'un costat a l'altre del camí i feia que la camisa se li omplís i omplís d'aire sec i concentrat donant la sensació que es descosiria per totes bandes i que els botons sortirien disparats per caure sota un faig, un pi blanc o un tamariu.

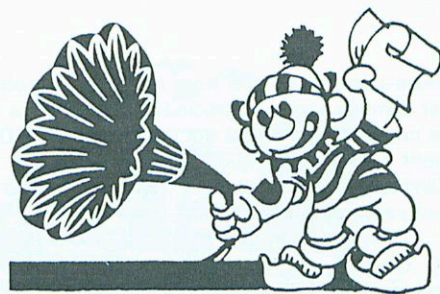
De fet, a ell tant se li n'enfumia què eren aquells arbres o el sotabosc atapeït d'arbusts adaptats a l'aridesa del clima de la Mediterrània... "¿el romaní i la farigola? Bé, no, no els conec. Si la flaire és més intensa que mai, ni me n'havia adonat d'aquesta particularitat. ¿Que fan olor les flors? ¿Què vols que et digui!, no ho diràs pas per aquestes floretes liles emparpallades per ci per llà. ¿Penetrant? ¿que te'n fums?..."

No us penséssiu pas que havia avançat molt més. Es va ajupir per cordar-se el cordó, el cordonet esfilargassat de la sabata. Ho va fer lentament, com tot, com si s'ho pensés deu mil vegades. I, de fet, era així, s'ho rumiava tot meticulosament, ho esmicolava a trossets petits i llavors ho reconstruïa i endebades ho tornava a desfer només pel plaer de reconstruir-ho de nou. Quan es va asseure en una roqueta grisosa s'adonà que el terra era de sorra i amb el dit de la mà esquerra... Era la seva mà forta, l'esquerra. De tota la vida a casa seva li havien volgut fer canvia aquest mal costum i li lligaven la mà al darrera -com a tants pilons de minyons els va passar- perquè mengés amb la dreta i escrivís amb la dreta. Si la cosa hagués prosperat no sé què hauria estat d'aquest nen, s'havia apimat tres quilos i encara, quan tenia set anys, no sabia escriure, això sí, la lectura la duia bé; com que per llegir no li calia la mà engavanyada només era qüestió de passar la pàgina amb la dreta i sense gens d'esforç es va acostumar a fer-ho d'aquesta manera... Ja m'he perdut.

(Continuarà)

NOTICIARI LOCAL

RESUM DE NOTÍCIES SERVEIS INFORMATIUS DE RÀDIO L'ESCALA

3-7 XAVIER CUGAT VA VISITAR L'ESCALA

El diumenge dia 2 a la tarda, Xavier Cugat va ser a la galeria d'art Mestral, en la que s'exposava una mostra dels seus dibuixos. L'artista va ser a la sala d'exposicions tota la tarda per a signar les obres d'art que alguns comerços de la vila li havien encarregat. Eren dibuixos en forma de caricatura dels diferents establiments de la vila i també d'alguns personatges del nostre poble. Xavier Cugat va concedir una entrevista a l'Emissora Municipal de l'Escala. En el transcurs d'aquesta va explicar que el que més li havia impressionat del poble era la característica tramuntana, que va bufar durant tot el dia.

3-7 UNA SENTÈNCIA NO DÓNA PER VÀLID EL PLA D'ORDENACIÓ URBANA DE L'ESCALA

La sentència prové de l'Audiència Territorial de Barcelona; aquesta sentència anul·la l'aprovació definitiva del Pla d'Ordenació Urbana. Aquest Pla es va començar a confeccionar l'any 1984 i va quedar definitivament aprovat l'any 1986 pel departament d'Urbanisme de la Generalitat de Catalunya. L'anul·lació ve per un recurs presentat en nom de l'entitat CONCESIONES CONTRATAS Y EXPLOTACIONES S.L. El fet que l'aprovació feta per la Generalitat quedi suspesa, no suposa que no es concedeixi llicència d'obres al poble. De moment regirà Ordenació Urbana, el Pla General aprovat pel Consistori escalenc abans que aquest fos presentat al departament d'Urbanisme de la Generalitat, i que aquest departament hi introduís les esmenes corresponents.

La conselleria d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya va presentar recurs contra la sentència al Tribunal Suprem, que és qui tindrà l'última paraula sobre el tema en QÜESTIÓ. La resolució definitiva pot arribar d'aquí a sis mesos o, d'aquí a un any. L'escala no és la primera població que es troba amb l'anul·lació del Pla General després que aquest hagi estat aprovat. Girona ciutat es va trobar amb el mateix cas.

6-7 CONVERSA AMB RÀDIO FENE DE LA CORUNYA

Dins els programes que configuren la programació d'estiu de Ràdio l'Escala hi ha un magazine diari de dues hores.

Cel obert, que s'emet de dilluns a divendres de les onze a la una del migdia, té un petit espai dins els 110 minuts d'emissió que és una entrevista telefònica amb una emissora municipal de Catalunya, o de la resta de l'Estat espanyol. El dijous dia sis es va contactar amb la primera ràdio de fora de Catalunya, Ràdio Fene, de la província de la Corunya. Aquesta Emissora gallega va ser la primera, però també s'ha contactat amb emissores d'Andalusia, Lleida, Tarragona i Barcelona. Prèviament a aquesta entrevista, els municipals fan un intercanvi de productes típics de la localitat i de música o d'informació del poble. Ràdio l'Escala envia a aquestes emissores anxoves cedides per les diferents indústries de l'Escala, el disc de sardanes de l'Escala, així com pòsters i informació sobre la nostra vila.

7-7 PARQUÍMETRES A RIELLS PRODUÏXEN CONFLICTE

Quan finalitzava el Ple extraordinari convocat pel dia sis de juliol, un grup de 20 comerciants de Riells, que tenen els seus establiments col·locats a l'avinguda de Montgó, es van presentar a la sala de plens per a reivindicar a l'Ajuntament que traiés els parquímetres situats en aquella zona. El motiu d'aquesta reivindicació és que, segons els comerciants, els parquímetres són els ocasionants de la baixa de clients en els seus comerços. El consistori escalenc, després d'escoltar alguns suggeriments alternatius als parquímetres, decidia convocar un Ple extraordinari per l'endemà que tractés aquell tema. En el Ple es decidia deixar els parquímetres una setmana més, a fi i efecte de tenir més dades

que permetessin valorar si són o no la causa de la falta de clients a l'avinguda Montgó. Després d'aquest Ple, un grup d'aquests comerciants de Riells va inutilitzar les dues màquines de tiquets de la zona, pintant de blanc les zones senyalitzades en blau, i va agredir un regidor que havia votat a favor de deixar els parquímetres. L'Ajuntament decidia retirar la subvenció concedida per les activitats de Riells, fins a esperar saber com havia de cobrar els desperfectes ocasionats a aquesta part de la població. El divendres 14 de juliol els parquímetres de l'avinguda Montgó tornaven a funcionar amb tota normalitat.

13-7 LA FLAMA OLÍMPICA PASSARÀ UNA NIT A L'ESCALA

La flama olímpica arribarà un capvespre de finals de juny del 92, coincidint amb la posta de sol. Serà portada des d'Olimpia en el vaixell de l'Armada Espanyola Juan Sebastián Elcano. En acostar-se a la costa, la torxa serà traslladada del vaixell a una embarcació vela llatina, que serà qui l'entrarà en el moll grec d'Empúries. Després de ser portada per atletes fins a les ruïnes, lloc on se celebraran els actes de benvinguda, es guardarà durant tot la nit a l'edifici de l'Ajuntament de l'Escala, fins l'endemà que marxarà cap a altres indrets. El consistori escalenc aprofitarà l'estada de la flama per organitzar tota la nit activitats i actes.

14-7 ESCOLA-TALLER DEL MEDI AMBIENT A L'ESCALA

Aquest divendres es va fer l'acte de presentació pública de l'escola de natura. Aquesta escola del medi ambient ha estat organitzada pel Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà; l'INEM i els ajuntaments del Parc d'entre els que es troba el de l'Escala, entre altres institucions. El curs està dirigit a joves de 16 a 25 anys que estiguin apuntats a l'atur. La durada del curs serà de 18 mesos, començarà aquest octubre i es dividirà en dues fases, la primera de sis mesos no remunerats amb base teòrica i pràctica. La segona, els 12 mesos restants que seran de contracte de formació, i es dividirà en 4 hores pràctiques i 4 hores de treball com a monitors dels Aiguamolls. Les classes es faran a les aules de l'edifici de can Maset, els matins de 8 a 3 de la tarda.

17-7 ERC DEMANA LA DIMISSIÓ DEL RESPONSABLE DE SEGURETAT A LES PLATGES DE L'ESCALA

Josep Lluís Sastre, regidor d'ERC a l'Ajuntament, demanava la dimissió dels responsables de la seguretat i neteja de les platges de l'Escala. Ho feia amb una instància presentada el 15 de juliol i dirigida als regidors i alcalde de l'Ajuntament de la nostra vila. Els motius que s'hi exposen són la falta de compliment dels diferents plens i reunions del consistori municipal, en els que es parlava del Pla d'Usos de les platges, i en els que segons el regidor, ell mateix havia demanat que se senyalitzessin les zones de banyistes, les zones d'embarcacions, canals de sortida de patins, al mateix temps que es possessin banderes indicant el possible perill de l'estat de la mar. Marc Colomeda, regidor de platges, respon que les de l'Escala són suficientment segures i que no són necessàries pel moment més senyalitzacions. L'escala compta amb un lloc de socorrisme situat a les zones de Riells; d'aquest lloc se'n responsabilitza la Creu Roja, que amb una Zodiac pilota la resta de platges escalenques. Aquest servei costa al municipi un milió de pessetes per temporada. Carmel Isern, regidor de Turisme, també considera les platges de la vila poc senyalitzades.

esport i lleure

FUTBOL

El dimarts dia 25 de juliol, a les nou del vespre al Camp Municipal d'Esports "Miramar", va haver-hi la presentació del primer equip del FC l'Escala. Obria l'acte, en Pere Solés, president de l'Entitat, el qual va manifestar: "Tenim un bon equip. Les darreres temporades hem fet un bon paper i espero que en el decurs d'aquesta no tinguem cap mena de problema, ja sigui esportiu o humà, la qual cosa serà símptoma que tot funciona a la perfecció". Va afegir més tard: "Espero que tots els jugadors s'encoratgin el màxim i pensin que estan defensant els colors d'una gran Entitat". Tot seguit, prenía la paraula l'entrenador, en Tòmas Dotes, que va expressar-se en aquests termes: "Tots em coneixeu; sabeu com sóc i el que espero de cada un. Francament,estic molt content d'estar un any més aquí i solament desitjo que les coses vagin bé. Penso que la Junta Directiva ha contractat el més convenient per l'equip, hem enfortit algunes línies i com que conec els jugadors dels altres anys, és de suposar que farem un bon paper". Efectivament, cal remarcar que de la plantilla de la temporada passada, només ha estat baixa el porter, en Joan Bartrina que ha fitxat per l'Aro, la resta continuen tots, encara que el dia de la presentació, per causes justificades, hi faltaven en Brugué, l'Ito i en German. Cal esmentar que de novetats només n'hi ha tres: el porter, en Ros, procedent del Besalú i el defensa Ridao i el migcampista Mulero que l'any passat pertanyien respectivament al Sàbat i al Viloví. Com a partits de pre-temporada hi ha programats aquests: dia 5 d'agost amb el Bisbalenc, el dia 8 amb el Sabadell, el dia 24 amb el Palamós i el dia primer de setembre amb el Palafrugell.

Pel que fa a la competició oficial, s'ha d'iniciar el dia 10 de setembre i en el primer partit el FC l'Escala ha de visitar l'Abadesenc, al següent partit ve l'Anglès, seguidament es va a Salt, ve el Farners, es va a Hostalric, ve el Llagostera, ve el Roses, es va a Torroella, ve el Ripoll, es va a Sàbat, ve el Cassà, es va a Coma Cros, ve el Montagut, es va a Arbúcies, ve el Pals, es va a Aro i ve el Bisbalenc. La primera volta acabarà el 14 de gener i hi ha com a dates lliures el 24 i el 31 de desembre. La segona volta comença el 21 de gener per acabar el 3 de juny, i en ella són jornades lliures el dia 11 de febrer, el 18 de març i el 15 d'abril.

MOTOR

L'escalenc Genís Marcó i Gatus, va participar al campionat del món de KART'S que va tenir lloc aquest mes de juliol a Saragossa. En la classificació definitiva va assolir la catorzena plaça. Enhorabona!

SARDANES

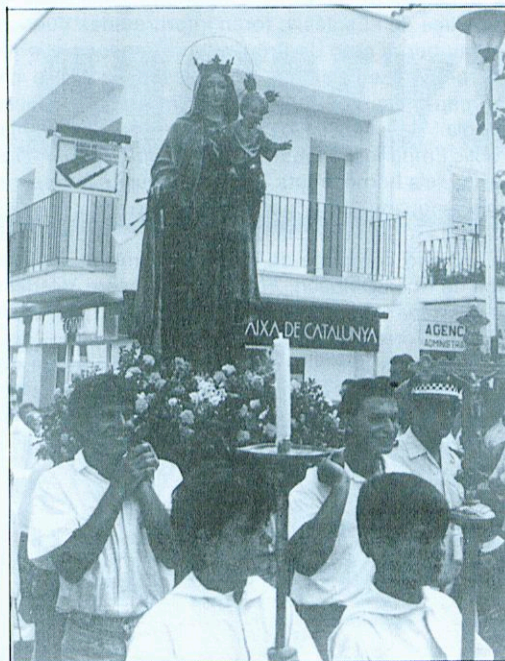
El bon temps que ha predominat en el decurs del mes de juliol ha permès portar a terme les ballades anunciades. Pel mes d'agost, pel que fa a les dels dimecres a les 10 de la nit a la platja, aquestes són les programades: dia 2 la *Selvamar*; dia 9, la *Flama de Farners*; dia 16 la *Foment de la Sardana*; dia 23, la *Ciutat de Girona* i dia 30, la *Foment de la Sardana*. El dia 14, dins els actes de la Festa Major de Montgó, a les 9 del vespre hi ha anunciada l'actuació de *La Principal de Banyoles*.

Volien remarcar que a l'Agenda Cultural del 15 de juny al 15 de setembre no hi figura el Concert d'estiu, que se celebra cada any al local social del CER i que enguany sembla que hauria de ser el dissabte dia 26. Veurem. En el tríptic que s'ha editat darrerament on hi ha les sardanes de l'estiu 89, hi trobem alguna pifiada que se'ns permetrà esmentem: el dia 2 d'agost i l'11 de setembre la cobla que ha de venir ha de ser la *Selvamar* i no la *Selva de Mar*. El dia 9 de setembre, a la Nit de la Sardana, que se sol fer amb

dues cobles, aquestes han de ser la *Foment de Torroella* i la *Badalona*, però mai la *Foment de Badalona*. El dia 4 de setembre a les 10 de la nit no creiem que vingui la *Girona*, ja que és una de les cobles desaparegudes pel Carnaval del 1987.

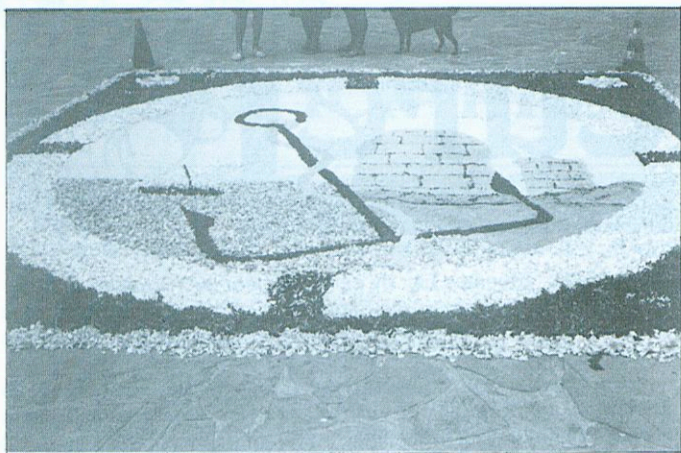
Continuant amb aquest tríptic, evidentment serà de molta utilitat pels sardanistes que vulguin seguir les audicions de la Festa Major, doncs la diversitat de llocs on han de celebrar-se, fa difícil recordar-ho.

Ens dol fer aquestes puntualitzacions, com ja portàvem a cap en el darrer número de l'*Escalenc* en el cas de *Selvatana* i *Selvamar*, però continuem pensant que no es fa el possible per donar a la *sardana* el que es mereix i representa. En veiem massa i ve un moment, malgrat que posteriorment rebem crítiques, que no podem passar-ho per alt tot. Tancarem el comentari amb un paràgraf de la col·laboració que amb el títol "LA SARDANA AVUI" va sortir publicada al butlletí de l'Aplec de Celrà d'aquest any: "Treballant de forma adequada, la sardana pot tenir una influència molt més forta en la vida festiva i catalana, encara que hi hagi comissions de festes que arrufen el nas al davant del preu d'una bona cobla, i en canvi no els importa massa els diners que demanen alguns conjunts musicals que el millor que porten és l'equip d'amplificació". Que us en sembla? Veritat que no som solament nosaltres els qui creiem en la sardana i continuem defensant-la?

LA FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL CARME XXXVIII HOMENATGE A LA VELLESA

Aquest any la festa va començar ja la vigília, el dissabte. A dos quarts de sis de la tarda, a la plaça Víctor Català, plantada de gegants i cap-grossos, amb la presència de les parelles de gegants de Figueres, Salt i Castell d'Empúries i naturalment els de la nostra vila que feien la presentació aquesta diada. Ans de les sis s'iniciava la cercavila que sortint de l'esmentada plaça Víctor Català, pel costat del carrer Calvari, continuava pels carrers Pintor Joan Massanet, la part baixa de l'Enric Serra, tota la platja, carrer del Port, el de Maranges, entrant altra vegada al d'Enric Serra, fins a la plaça de l'Ajuntament, on tenia lloc l'acte de la presentació oficial i la batejada de gegant i gegantessa, als quals coneixerem com en Peret i la Maximeta⁽¹⁾, nom dels patrons de la població. La col·laboració d'entitats i establiments oferint tota diversitat d'objectes va fer que la "tirada de bateig" resultés molt lluida i abundosa. A la nit, al pati de can Masset, va tenir lloc una animada sessió de ballables amb l'actuació del conjunt IAIO'S GRUP d'Amer, amb una notable assistència.

El diumenge dia 16, a primera hora del matí, les dones dels pescadors varen portar a terme la confecció de catifa que cada any dediquen a la diada i que enguany era l'anagrama de la bandera del Pòsit, que es va estrenar també el dia de la patrona⁽²⁾. Els creuers Marenostrom s'ompliren per anar a la Clota, a quarts d'onze, per tal de participar a la processó que des del port, trasllada la imatge de la Verge del Carme, fins a la platja, on els participants a l'Homenatge a la Vellesa, amb els seus acompanyants, l'esperen a la Riba. Ens plau remarcar que és l'any que hem vist més assistència a la processó marítima, tant pel que fa a embarcacions com a afluència de públic. Encapçalada per la bandera del Pòsit i amb la presència d'en Peret i la Maximeta i els cap-grossos, es formava la comitiva integrada per homenatjats i acompanyats, que als acords de la música de l'orquestra va dirigir-se a l'església parroquial, on tenia lloc la celebració solemne de l'Eucaristia, amb els cants a càrrec de la *Coral Empòrium*. Finalitzada la Santa Missa, a la plaça de l'Església, foren interpretades dues sardanes *Himne de Pau per al món* de Brú Corbin i *Cançons que tornen* de l'avi Xaxu, precedides per uns compassos de ball a càrrec de gegants i cap-grossos, amb acompanyament musical de la mateixa cobla. A la una el dinar de germanor al menjador del Col·legi Públic Empúries, acabat el qual, un àpat suculent i abundant com cada any, els homenatjats foren obsequiats amb el record de la diada, que enguany va ser una reproducció, de vint-i-cinc centímetres d'alçada, d'en Peret i la Maximeta. A 2/4 de 7 de la tarda, a la platja, audició completa de sardanes, amb el següent repertori: *Gavina* de Roca Delpech; *El carrilet* de Ricard Viladesau; *Joia escalenca* (estrena) d'Emili Juanals; *Pirineu* de Josep M. Vilà; *Lluïsa* d'Agapit Torrent i l'*Aplec de Roses* d'Alfons Miàs. Durant l'audició es va oferir la degustació de pa amb tomata i anxoves amb l'acceptació habitual. A la nit a les 10, també a la platja, dues sardanes *Garvet* de Narcís Paulís i *Vigatana* de Josep Saderra i seguidament gran ball de fi de festa. Tots els actes varen ser amenitzats per la cobla-orquestra Costa Brava.

En cloure el comentari de la festa del Carme, ens permetem remarcar l'estrena de la sardana *Joia escalenca*, escrita per un dels fundadors i actual director de la cobla-orquestra Costa Brava, l'Emili Juanals i Roqué, que va tenir la gentilesa d'escriure aquesta composició dedicada a la nostra vila, tal com ho fa constar a la coberta de la partitura, on hi ha escrit: "Dedico de tot cor aquesta sardana al meravellós poble de l'Escala". Emili Juanals va néixer a Palafrugell el 9 de desembre de 1928 i és un destacat instrumentista de trompeta, que va actuar a l'Emporitana, la Girona i la Meravella, ans de constituir-se la Costa Brava. Fill de Llibertat Juanals, fiscorn i trombó de La Principal de la Bisbal i de la mateixa Costa Brava, té per esposa a la Maria Rosa Iglesias, que va viure durant molts anys al carrer del Port de la nostra vila. Aquesta circumstància, afegit a les moltes vegades que ens ha visitat amb la seva cobla-orquestra, són possiblement els motius que l'han inspirat i impulsat a compondre i oferir-nos aquesta sardana. Va ser-li lliurat un obsequi d'agraïment i recordatori de l'estrena, regreciament que també volem expressar-li en fer-ne anotació. Tenim un nou títol a afegir a aquelles composicions que esperen l'enregistrament d'un nou disc de "l'Escala sardanista", que sembla hi ha intenció d'editar sense que s'hagi concretat la data.

(1) Disseny de F. X. Vila i Mitjà i realització d'Enric Pou.

(2) Disseny de F. X. Vila i Mitjà i realització de Maria Reça.

TENNIS TAULA

TEMPORADA 88-89. BALANÇ SATISFACTORI

Torneig Fires Girona:

- Alevins: 1. J. M. Vargas (CER Anxoves de l'Escala).
 2. Robert Coll (CER Anxoves de l'Escala).
 Infants: 1. David González (CER Anxoves de l'Escala).
 Juvenils: 1. Albert Surell (CER Anxoves de l'Escala).
 Sèniors: 1. Josep Gauchia (CER Anxoves de l'Escala).

Lliga nacional 1a divisió

El CER Anxoves de l'Escala, tercer classificat de 1a (zona Nord grup Parell). Jugadors: Ramon Junyent, Ignasi López, Josep Gauchia, David González.

COMPETICIÓ PROVINCIAL

Equips primeres: CER Anxoves de l'Escala (*campions*)
 Individual primeres: Josep Gauchia (*subcampió*)
 Dobles primeres: Gauchia-González (*quarts classificats*)

Equips segones: CER Anxoves de l'Escala (*subcampions*)

Equips terceres: CER Anxoves de l'Escala (*campions*)

Equips juvenils: CER Anxoves de l'Escala A (*subcampions*)
 CER Anxoves de l'Escala B (*3r classificat*)

Equips infantils: CER Anxoves de l'Escala A (*campions*)
 CER Anxoves de l'Escala B (*3r classificat*)

Individual juvenil: Jordi Sánchez (*4t classificat*)

Dobles juvenils: Sánchez-González (*campions*)

Individual infantil: Pere Riembaud (*campió*)

David González (*subcampió*)

Dobles infantils: Riembaud-Coll (*campions*)

Sués-Vargas (*subcampions*)

Equips alevins: CER Anxoves de l'Escala (*campions*)

Individual alevins: Josep M. Vargas (*campió*)

Robert Coll (*subcampió*)

Dobles alevins: Vargas-Coll (*campions*)

Equips veterans: CER Anxoves de l'Escala (*campions*). Daniel Sabrià i Joan Marquès

L'EQUIP INFANTIL DEL CER. González - Riembaud - Vargas - *Subcampions de Catalunya*.

Joan Marquès, CAMPIÓ DE CATALUNYA DE VETERANS. Daniel Sabrià, GUANYADOR DE LA CONSOLACIÓ.
Participacions en els campionats d'Espanya absoluts a Mèrida.

Els campionats de Catalunya absoluts a Sant Adrià del Besòs.
Els campionats d'Espanya Infants i Juvenils a Guadalajara.

Fèlix Guanter

ART

El dia 15 de juliol al vespre va tenir lloc a les sales municipals d'exposicions de l'Ajuntament sengles inauguracions de mostres d'art contemporani organitzades per Joan Lluís Montané, crític d'art, sota el lema "L'Escala, cruïlla de cultures".

En la sala petita varis artistes catalans exposaren quadres inspirats en l'obra "Gotes del gran oceà", de l'autor J. M. Llauger.

En la sala gran, "Artistes escalencs" (encara que pròpiament escalencs no arribaven ni a la meitat) mostraven les seves obres d'escultura i pintura. L'acte d'inauguració fou precedit per uns parlaments de l'Alcalde i del regidor de Cultura per una part, i per l'organitzador i autor del llibre per altra.

Un complet i abundant "piscolabis" procurà la nota gastronòmica a la festa cultural, que va gaudir d'un notable èxit de públic. X.

DE MÉS I DE MENYS

Aquesta secció, concebuda com espai d'expressió crítica en el més positiu sentit de l'acceptació, aplega les opinions dels lectors recollides per la Redacció, que les publica com a un aspecte més de servei públic.

Hem de reconèixer que el nombre de vials asfaltats va en augment a l'Escala, i és motiu de satisfacció per a tots menys pels eterns enraveïnadors mai contents de res. Val a dir que resta molt per fer en aquest aspecte al nostre poble; però allò que ara s'imposa furiosament és l'enquitrانament i voreres de l'avinguda de Montgó, (paral·lela a la de Riells), entre els carrers Sant Briu i Camp Rabassa, vertader nervi comercial, habitacional i circulatori de la zona més animada de l'Escala, actualment embolcallada per la polseguera.—S.

Llàstima que la platja dels Riells no disposi d'un parell (o més) de plataformes aquàtiques com les que gaudeix la platja del poble!—S.

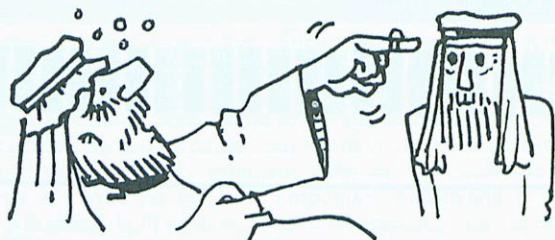
A Riells hi ha hagut un cert rebombori (recolzat per una gran pancarta) expressant que *el carrer és nostre* i que *volem estacionar gratuïtament*. La primera afirmació la pot reivindicar tothom: els comerciants i els altres. La segona ja és més complexa: si l'estacionament pagant és més constreïent, s'ha de reconèixer que són nombrosos els qui només pensen en ells mateixos, car no cal oblidar que deixant el cotxe quasi permanentment (com una sangonera) en el mateix lloc, és privat l'aparcament d'altres vehicles, els conductors dels quals paren únicament per a entrar precisament a les botigues a deixar diners. Esdevé, doncs, una obligació de posar-hi ordre. Al poble, per exemple, ara s'hi troba lloc. Per bé que seria preferible que els serveis públics fossin gratuïts (autopistes, aparcaments, sanitaris, etc.), les necessitats creen impositions pel bé dels altres: car, ja se sap, l'interès col·lectiu passa davant del privat o de l'individual. (I, — sigui dit entre parèntesi —, segur que els que componen l'entitat a qui semblen dirigir-se els protestataris saben el català).—S.

ENRIQUIM I POLIM LA NOSTRA PARLA

- Els objectes de fusta cruixen, carrisquegen, xerriquen, garranyiguen. El cruix o cruixit, el carrisqueig, el xerric o xerricada, el xirigueig, el garranyic dels objectes de fusta.
- Els objectes de metall i de vidre dringuen o dinden. El dring -o dringadera, dringadissa- dels objectes de metall i de vidre.
- La campana tritlleja, repica, sona. El tritlleig, el repic -o repicat o repicada, repicadissa-, el so de la campana.

UN MALALT DECIDIT

L'emir de Kuwait es troba greument malalt en un hotel de l'estranger. Tot espantat, crida:

- De pressa, aneu-me a comprar un hospital!

UNA RESPOSTA AMBÍGUA

- Així el malalt ja és fora de perill?
- Encara no: el metge ha dit que tornaria.

PATATES FREGIDES DE POBRET

Ingredients: Patates, tomàquets, oli, all i julivert.

Peleu i renteu les patates tot fent-les a trossets primets. Poseu-les en una paella amb poc oli però ben calent i tapeu-les. Aneu-les sacsejant o remenant sense deixar que es daurin. Quan siguin cuites, tireu-hi sal, all i julivert picat. També podeu posar-hi salsa de tomàquet cuita. Se serveixen ben calentes.

PENSAMENTS I REFLEXIONS D'ESTAR PER CASA

Estigues content de l'avui perquè el demà pot ésser pitjor.

...

La música suau i relaxant és com l'aire pur i fresc que es respira sota una arbreda.

...

La manca de personalitat arriba a tal extrem que hi ha qui claudica de les seves conviccions religioses a fi de complaure els seus contertulis per a demostrar una gran obertura ideològica.

...

La necessitat d'obtenir una cosa fa que hom demostrï aleshores el que veritablement val.

...

El planeta terra és formós de fora: muntanyes, llacs, paratges... Però en el seu interior hi guarda també el terror i la destrucció: terratrèmols, volcans,...

...

Una cosa és la fama i una altra són els fets.

-G

CAMPIONAT INTERN DE FUTBOL-SALA

"la Caixa"

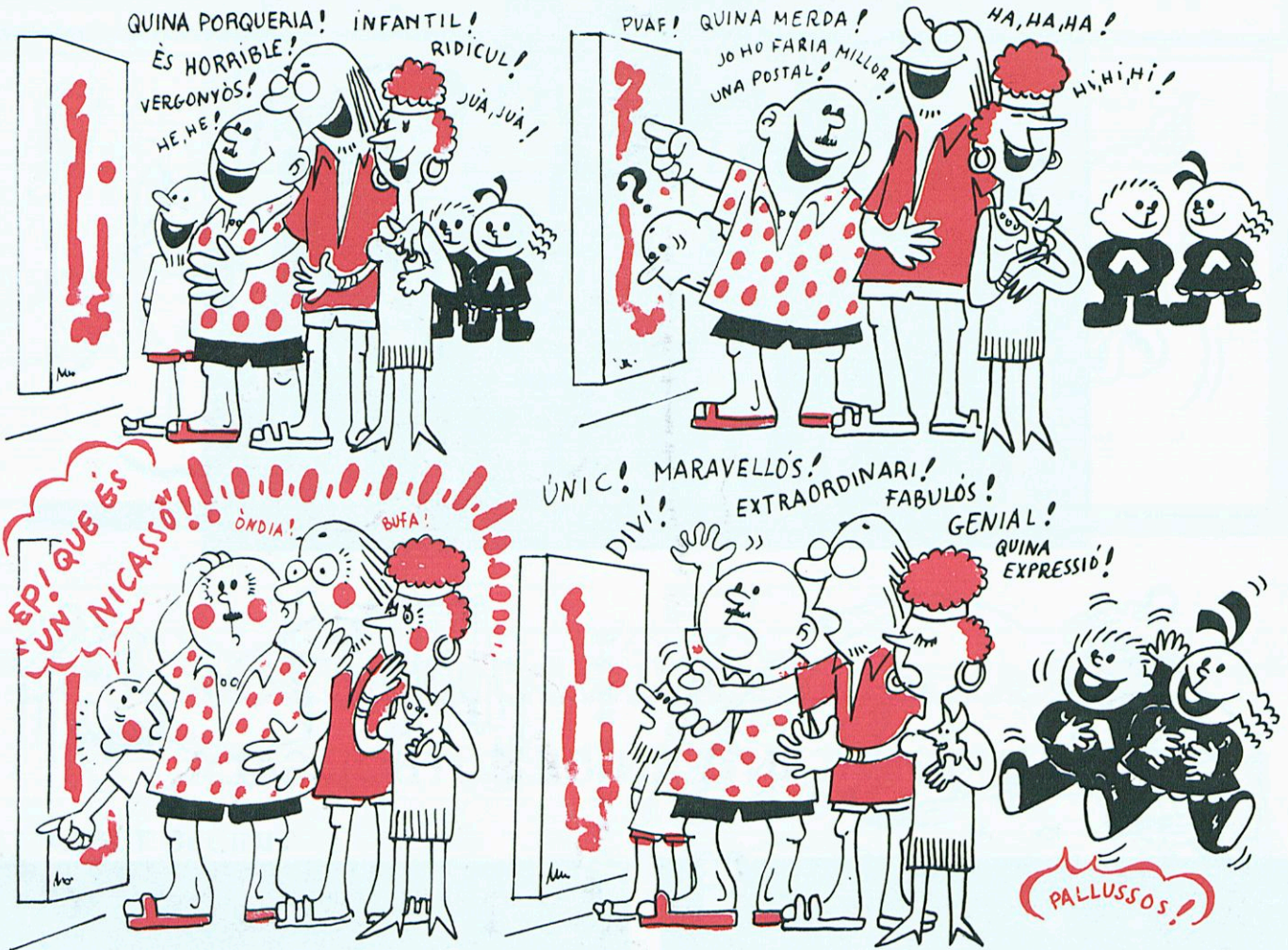
Zeus

Dolfin's

Escalencs

RECULL DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE L'ESCALA COL·LECCIONABLES

FOTOGRAFIA Nº 90

AGOST 1954 - Obres Avgda. Ave Maria

